

IV GAVĒNIOS „LĀTARE“ SEKMADIENIS

Lētare (džiaukis); džiūgaujame dėl to, kad, praėję pirmąjį Gavėnios etapą, jau ragaujame Velykų džiaugsmo, kylančio iš Kristaus Kryžiaus. Šios dienos pamaldos persmelktos džiaugsmo. Jos piešia mums nuostabų naujosios Jeruzalės – žemiškosios Bažnyčios ir dangiškojo miesto paveikslą. Savo Laiške šv. Paulius alegoriškai kalba apie Hagarą ir Sarą, simbolizuojančias sinagogą ir Bažnyčią, ir aiškina garsiąsias eilutes iš Išėjimo knygos (16; 21, 1–21), sakydamas, kad išganymo darbe visas paremta Dievo dovana, „pažadų“. Krikščionys, žydų įpėdiniai, yra tikrieji šio pažado paveldėtojai. Evangelija pasakoja apie duonos padauginimą, simbolizuojantį Eucharistiją – Velykų slėpinį, kuris pažadėtas pakrikštytiems.

Bažnyčiai didis džiaugsmas turėti šias dovanas, matyti, kaip jos nuolat atsinaujina, ir galėti jas perduoti žmonėms. Kupina tokių minčių ir įtemptai laukdama Velykų, būdama pusiaukelėje į jas, Bažnyčia kviečia mus ieškoti paguodos gydančioje malonės galioje (kolekta). Rausvas kunigo rūbas, vargonų muzika, gėlės ant altoriaus – visa tai pabrėžia Bažnyčios džiaugsmą, kuris atsispindi šios dienos Mišių giesmėse, introite, graduale ir kt.

Introitus

Is. 66, 10 et 11. Lētāre, Ierúsalem: et convéntum fácite omnes qui dilígitis eam: gaudéte cum lētítia, qui in tristítia fuístis: ut exsultétis, et satiémini ab ubéribus consolatiónis vestræ.

Ps. 121, 1. Lētátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: in domum Dómini íbimus.

Collecta

Concéde, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui ex mérito nostræ actiúnis affligimur tuæ grátiae consolatiónē respíremus. Per Dómi-

Introitas

Iz 66, 10 ir 11. Džiaukis, Jeruzale, ir sueikite visi, kurie ją mylite; džiaukitės ir linksminkitės, kurie liūdesy buvote, kad šokinėtumėte iš džiaugsmo ir būtumėte pasotinti savo paguodos krūtų.

Ps 121, 1. Apsidžiaugiau tuo, kas man pasakyta: į Viešpaties namus eisime.

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, suteik, kad mes, kurie esame pelnytai savųjų veiksmy slegiami, alsumume Tavosios malonės paguoda.

num nostrum...

Epistola

Lectio Epistolae beati Pauli Apostoli ad Galatas. (Gal. 4, 22–31)

Fratres: Scriptum est: Quóniam Abrahám duos filios hábuit: unum de ancílla, et unum de líbera. Sed qui de ancílla, secúndum carnem natus est: qui áutem de líbera, per repromissionem: quæ sunt per allegoríam dicta. Hæc enim sunt duo testaménta. Unum quidem in monte Sina, in servitútem génerans: quæ est Agar: Sina enim mons est in Arábia, qui coniúctus est ei, quæ nunc est Ierúsalem, et servit cum fíliis suis. Illa áutem, quæ sursum est Ierúsalem, líbera est, quæ est mater nostra. Scriptum est enim: Lætáre stérilis, quæ non parit: erúmpe, et clama, quæ non párturis: quia multi fílii desértæ, magis quam eius, quæ habet vírum. Nos áutem, fratres, secúndum Isaac promissionis fílii sumus. Sed quómodo tunc is, qui secúndum carnem, natus fúerat, persequébatur eum qui secúndum spíritum: ita et nunc. Sed quid dicit Scriptúra? Éiice ancíllam, et fílium eius: non enim heres erit fílius ancíllæ cum fílio líberæ. Itaque, fratres, non sumus ancíllæ fílii, sed líberæ: qua libertáte Christus nos liberávit.

Per mūsu Viešpatį...

Epistolė

Skaitinys iš apaštalo Pauliaus Laiško galatams. (Gal 4, 22–31)

Broliai: Juk parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios. Bet vergės sūnus buvo gimęs pagal kūną, o laisvosios – pagal pažadą. Tai pasakyta perkeltine prasme: tiedvi moterys – tai dvi Sandoros. Viena prie Sinajaus kalno sudaryta, gimdanti vergystei: ją reiškia Hagara. Hagara – tai Sinajaus kalnas Arabijoje; ji atitinka dabartinę Jeruzalę, nes šioji vergauja su savo vaikais. Bet aukštybių Jeruzalė laisva, ir ji yra mūsų motina, nes parašyta: „Pralinksmėk, nevaisingoji, kuri negimdei! Šūkiau ir džiūgauk, nepažinusi kentėjimų! Nes apleistoji turi daug vaikų, daugiau negu turinčioji vyrą.“ Jūs, broliai, esate pažado vaikai nelyginant Izaokas. Bet kaip tada gimusis pagal kūną persekiojo gimusį pagal dvasią, taip ir dabar. O ką gi sako Raštas? – „Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus negaus palikimo kartu su laisvosios sūnumi.“ Štai kodėl, broliai, mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios.

Graduale

Ps. 121, 1 et 7. Lætátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: in domum Dómini íbimus. **V.** Fiat pax in virtúte tua: et abundántia in túrribus tuis.

Tractus

Ps. 124, 1–2. Qui confídunt in Dómino sicut mons Sion: non commovébitur in ætérnum, qui hábitat in Ierúsalem. **V.** Montes in circúitu eius: et Dóminus in circúitu pópuli sui, ex hoc nunc et usque in sæculum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secundum Ioánnem. (Ioann. 6, 1–15)

In illo témpore: Ábiit Iesus trans mare Galilææ, quod est Tiberíadis: et sequebátur eum multitúdo magna, quia vidébant signa, quæ faciébat super his, qui infirmabántur. Súbiit ergo in montem Iesus: et ibi sedébat cum discípulis suis. Erat áutem próximum Pascha, dies festus Iudæórum. Cum sublevásset ergo óculos Iesus, et vidísset quia multitúdo maxima venit ad eum, dixit ad Philíppum: Unde emémus panes, ut mandúcent hi? Hoc áutem dicébat tentans eum: ipse enim sciébat quid esset factúrus. Respóndit ei Philíppus: Ducentórum denariórum panes non suffíciunt eis, ut unusquisque módicum quid accípiat.

Gradualas

Ps 121, 1 ir 7. Apsidžiaugiau tuo, kas man pasakyta: į Viešpaties namus eisime! **V.** Tebūna ramybė tavo stiprybėje ir gausa tavo bokštuose.

Traktas

Ps 124, 1–2. Kas viliasi Viešpačiu, yra kaip Siono kalnas: nebus pajudintas per amžius, kas gyvena Jeruzalėje. **V.** Kalnai jos apsuptyje ir Viešpats savosios tautos apsuptyje – nuo štai dabar iki amžių pabaigos.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 6, 1–15)

Anuo metu: Jėzus nuvyko anapus Galilėjos, arba Tiberiados, ežero. Jį lydėjo didelė minia, nes žmonės matė stebuklus, kuriuos jis darė ligoniams. Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdo kartu su mokiniais. Artėjo žydų šventė Velykos. Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia daugybė pas jį atėjusi, Jėzus paklausė Pilypą: „Kur pirsime duonos jiems pavaldinti?“ Jis klausė mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: „Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį.“ Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: „Čia yra berniukas, kuris turi penkis

Dicit ei unus ex discipulis eius, Andréas frater Simónis Petri: Est puer unus hic, qui habet quinque panes hordeáceos, et duos pisces: sed hæc quid sunt inter tantos? Dixit ergo Iesus: Fácite hómines discumbere. Erat áutem fænum multum in loco. Discubuérunt ergo viri, número quasi quinque míllia. Accépit ergo Iesus panes, et cum grátias egísset, distríbuit discumbéntibus: simíliter et ex píscibus quantum volébant. Ut áutem impléti sunt, dixit discipulis suis: Collígite quæ superavérunt fragménta, ne péreant. Collegérunt ergo, et implevérunt duódecim cóphinos fragmentórum ex quinque pánibus hordeáceis, quæ superfuérunt his, qui manducáverant. Illi ergo hómines cum vidíssent quod Iesus fécerat signum, icébant: Quia hic est vere Prophéta, qui ventúrus est in mundum. Iesus ergo cum cognovísset, quia ventúri essent ut ráperent eum, et fácerent eum regem, fugit íterum in montem ipse solus.

Offertorium

Ps. 134, 3 et 6. Laudáte Dóminum, quia benígnus est: psállite nómini eius, quóniam suávis est: ómnia quæcúmque vóluit, fecit in cælo et in terra.

Secreta

Sacrificiis præsentibus, Dómine,

miežinės duonos kepalėlius ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!“ Jėzus tarė: „Susodinkite žmones!“ Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie susėdo, iš viso kokie penki tūkstančiai vyrų. Tada Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo padėkos maldą ir davė išdalyti visiems ten sėdintiems; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Kai žmonės pavalgė, jis pasakė mokiniams: „Surinkite likusius kąsnelius, kad niekas neprაžūtų.“ Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalėlių pripylė dvylika pintinių gabaliukų, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. Pamatę Jėzaus padarytą ženklą, žmonės sakė: „Jis tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį.“ O Jėzus, supratęs, kad jie ruošiasi pasigriebti jį ir paskelbti karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Ofertorijus

Ps 134, 3 ir 6. Šlovinkite Viešpatį, nes jis geras, giedokite giesmę jo vardui, nes jis saldus: visa, ko tik nori, daro danguje ir žemėje.

Sekreta

Pažvelk meilingai, Viešpatie, į šias

quæsumus, inténde placátus: ut et devotióni nostræ proficiant, et salúti. Per Dóminum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessiόne dicétes: Sanctus.

Communio

Ps. 121, 3–4. Ierúsalem, quæ ædificátur ut civitas, cuius participatió eius in idípsum: illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini, ad confiténdum nómini tuo, Dómini.

Postcommunio

Da nobis, quæsumus, miséricors Deus: ut sancta tua, quibus incessánter explémur, sincéris tractémus obséquiiis, et fidéli semper mente sumámus. Per Dóminum nostrum...

aukas, kad jos pasitarnautų mūsų pamaldumui ir išganymui. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 121, 3–4. Jeruzalė pastatyta lyg miestas, suaustas tvirtai į viena. Kopia į ją giminės – Viešpaties giminės, – kad padėkotų tavo vardui, Viešpatie.

Postkomunija

Meldžiame Tave, gailestingasis Dieve, suteik mums, kad Tavuosius šventuosius Sakramentus, kuriais nepaliaujamai esame sotinami, nuširdžiais atsidavimais brangintume ir visada ištikima siela priimtume. Per mūsų Viešpatį...

PIRMADIENIS PO IV GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Šios dienos Evangelijoje Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą. Jis yra Šventykla, kuri bus sugriauta ir atstatyta per tris dienas. Šis neiprastas šventyklos, kuri yra Jis pats, palyginimas su Jeruzalės šventykla, kurioje Jis tuo metu buvo, rodo, kad mūsų Viešpats giliai suvokė per Jį turėjusią įvykti Atpirkimo paslaptį. Skaitinyje kalbama apie Saliamono teismą – teisingumo simbolį, kuriuo vadovavosi ir Kristus.

Introitus

Ps. 53, 3–4. Deus, in nómine tuo salvum me fac, et in virtúte tua líbera me: Deus, exáudi oratiónem meam: áuribus pércipe verba oris mei.

Ps. 53, 5. Quóniam aliéni insurrexérunt in me: et fortes Quæsiérunt ánimam meam.

Collecta

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut, observatiónes sacras ánnua devotióne recoléntes, et córpore tibi placeámus et mente. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio libri Regum. (3 Reg. 3, 16–28)

In diébus illis: Venérunt duæ mulieres meretrices ad regem Salomónem, steterúntque coram eo, quarum una ait: Obsecro, mi dómine: ego et múlier hæc habitábamus in domo una, et péperi apud eam in cubículo. Tértia autem die postquam ego péperi, péperit et hæc: et erámus

Introitas

Ps 53, 3–4. Dieve, gelbėk mane savo vardu ir išvaduok mane savo galybe. Dieve, išklausyk mano maldą, klausykis mano burnos žodžių.

Ps 53, 5. Svetimi žmonės sukilo prieš mane ir galingieji ieško mano gyvasties.

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, leisk mums kasmet pagarbiai atliekant šiuos šventus papročius, patikti Tau kūnu bei siela. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pirmosios Karalių knygos. (3 Kar 3, 16–28)

Anomis dienomis: Pas karalių Saliamoną atėjo dvi moterys paleistuvės ir jam prisistatė. Viena moteris tarė: „Prašyčiau, mano viešpatie! Ši moteris ir aš gyvename tuose pat namuose. Jai esant namuose, aš pagimdžiau kūdikį. Atsitiko, kad trečią dieną po to, kai aš pagimdžiau, ir ši

simul, nullúsque álius nobíscum in domo, excéptis nobis duábus. Mór- tuus est autem fílius muléris huius nocte: dórmíens quippe opprésit eum. Et consúrgens intempéstæ noctis siléntio, tulit fílium meum de látere meo ancíllæ tuæ dormiéntis, et collocávit in sinu suo: suum autem fílium, qui erat mór tuus, pósuit in sinu meo. Cumque surrexíssem mane, ut darem lac fílio meo, appáruit mór tuus: quem diligéntius íntuens clara luce, deprehéndi non esse meum, quem genúeram. Respondítque áltera múlier Non est ita, ut dicis, sed fílius tuus mór tuus est, meus autem vivit. E contráριο illa dicébat: Mentiris: fílius quippe meus vivit, et fílius tuus mór tuus est. Atque in hunc modum contendébant coram rege. Tunc rex ait: Hæc dicit Fílius meus vivit, et fílius tuus mór tuus est. Et ista respóndit: Non, sed fílius tuus mór tuus est, meus autem vivit. Dixit ergo rex: Affért mihi gládium. Cumque attulísset gládium coram rege: Divídite, inquit, infántem vivum in duas partes, et dat dimídiam partem uni, et dimídiam partem alteri. Dixit autem múlier, cuius fílius erat vivus, ad regem – commóta sunt quippe víscera eius super fílio suo: – Obsecro, dómíne, date illi infántem virum, et nolíte interfícere dum. E contráριο illa dicebat: Nec mihi nec tibi sit, sed diridátur.

moteris pagimdė. Mudvi buvome drauge. Kito žmogaus namuose su mumis nebuvo, tik mes dvi buvome namuose. Naktį šios moters sūnus mirė, nes ji miegodama jį nugulė. Atsikėlusi vidurnaktį, tavo tarnaitė miegant, ji paėmė mano sūnų iš mano pašonės ir pasiguldė jį sau prie krūtinės, o savo mirusį sūnų paguldė man prie krūtinės. Kai aš rytą atsikėliau savo sūnaus žindyti, žiūriu, jis negyvas. Bet kai jį iš arčiau ryto metą apžiūrėjau, man buvo aišku, kad jis nebuvo tas sūnus, kurį buvau pagimdžiusi.“ Bet kita moteris prakalbėjo: „Ne! Šis yra mano sūnus – gyvasis, o negyvasis yra tavo!“ O pirmoji kartojo: „Ne! Negyvasis sūnus yra tavo, o gyvasis sūnus yra mano!“ Taip juodvi ginčijosi karaliaus akivaizdoje. Tada karalius tarė: „Viena sako: „Šis yra mano sūnus – gyvasis“, – o kita sako: „Tai netiesa! Tavo sūnus yra negyvasis, o mano sūnus – gyvasis.“ Karalius tad įsakė: „Atneškite man kalaviją.“ Atnešus karaliui kalaviją, karalius tarė: „Padalykite gyvąjį vaiką į dvi dalis, duokite pusę vienai ir pusę kitai.“ Moteris, kurios sūnus buvo gyvasis berniukas, degdama meile savo sūnui, maldavo karaliaus. „Prašyčiau, mano viešpatie! – jį šaukė, – duoti jai gyvąjį vaiką! Tik jo neužmuškite!“ O kita reikalavo: „Tenebūna

Respóndit rex et ait: Date huic infántem vivum, et non occidátur: hæc est enim mater eius. Audívit itaque omnis Israel iudícium, quod iudicásset rex, et timuérunt regem, vidéntes sapiéntiam Dei esse in eo ad faciéndum iudícium.

Graduale

Ps. 30, 3 et 70, 1. Esto mihi in Deum protectórem et in locum refúgii, ut salvum me fácias. **V.** Deus, in te sperávi: Dómine, non confúndar in ætérnum.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memínis iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 2, 13–25)

In illo témpore: Prope erat Pascha

nei mano, nei tavo. Padalykite!“ Tada karalius atsakė: „Atiduokite pirmajai gyvajį berniuką, – jis tarė, – neužmuškite jo! Ji yra jo motina.“ Visas Izraelis išgirdo apie tokį karaliaus nuosprendį. Visi jautė pagarbą karaliui, nes matė, kad jis turėjo Dievo išmintį teisingumui vykdyti.

Gradualas

Ps 30, 3 ir 70, 1. Dieve, būk man globėju ir saugia pilimi, kad mane išgelbėtum. **V.** Tavimi, Viešpatie, pasitikiu, lai nebūsiu sugėdytas per amžius.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 2, 13–25)

Anuo metu: Artėjant žydų Vely-

Iudæorum, et ascendit Iesus Ierosolymam: et invenit in templo vendentes boves et oves et columbas, et nummularios sedentes. Et cum fecisset quasi flagellum de funiculis, omnes eiecit de templo, oves quoque et boves, et nummulariorum effudit æs et mensas subvertit. Et his, qui columbas vendebant, dixit: Auferte ista hinc, et nolite facere domum Patris mei domum negotiationis. Recordati sunt vero discipuli eius, quia scriptum est: Zelus domus tuæ comedit me. Respondérunt ergo Iudaei, et dixerunt ei: Quod signum osténdis nobis, quia hæc facis? Respondit Iesus et dixit eis: Sólvite templum hoc, et in tribus diébus excitábo illud. Dixerunt ergo Iudaei: Quadraginta et sex annis ædificátum est templum hoc, et tu in tribus diébus excitábis illud? Ille autem dicebat de templo córporis sui. Cum ergo resurrexisset a mórtuis, recordati sunt discipuli eius, quia hoc dicebat, et crediderunt Scripturæ, et sermóni, quem dixit Iesus. Cum autem esset Ierosolymis in Pascha in die festo, multi crediderunt in nómine eius, vidéntes signa eius, quæ faciébat. Ipse autem Iesus non credebatur semetípsum eis, eo quod ipse nosset omnes, et quia opus ei non erat, ut quis testimónium perhibéret de hómine: ipse enim sciebat, quid esset in hómine.

koms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. Šventykloje jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, balandžiais ir prisėdusių pinigų keitėjų. Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvijo visus juos iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, išvartė jų stalus. Karvelių pardavėjams jis pasakė: „Pasiimkite savo paukščius ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!“ Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane. Tuomet žydai kreipėsi į Jėzų, sakydami: „Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?“ Jėzus atsakė: „Sugriaukite šitą šventovę, o aš per tris dienas ją atstatysiu!“ Tada žydai sakė: „Keturiasdešimt šešerius metus šventovę statė, o tu atstatysi ją per tris dienas?!“ Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventovę. Tik paskui, jam prisikėlus iš numirusių, mokiniai prisiminė jį apie tai kalbėjus. Jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytais žodžiais. Per Velykų šventes, jam būnant Jeruzalėje, daugelis įtikėjo jo varda, matydami jo daromus ženklus. Bet Jėzus, gerai visus pažindamas, jais nepasitikėjo. Jam nereikėdavo, kad kas paliudytų apie žmogų. Jis pats žinojo, kas yra žmogaus viduje.

Offertorium

Ps. 99, 1–2. Iubiláte Deo, omnis terra, servíte Dómino in lætítia: intráte in conspéctu eius in exsultatióne: quia Dóminus ipse est Deus.

Secreta

Oblátum tibi, Dómine, sacrificium vivíficet nos semper et múniat. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítteri iúbeas, deprecámur, súplici confessiόne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 18, 13 et 14. Ab occúltis meis munda me, Dómine: et ab aliéinis parce servo tuo.

Postcommunio

Sumptis, Dómine, salutáribus sacraméntis: ad redemptiόnis ætérnæ,

Ofertorijus

Ps 99, 1–2. Džiūgauk Dievui, visa žeme, tarnauk Viešpačiui kupina džiaugsmo. Stokite džiaugdamesi jo akivaizdon, nes Viešpats yra Dievas.

Sekreta

Viešpatie, Tau atnašaujamoji auka mus nuolatos tegaivina ir tesaugo. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 18, 13 ir 14. Apvalyk mane, Viešpatie, nuo nematomų nuodėmių ir gink savo tarną nuo kitų.

Postkomunija

Mes meldžiame Tave, Viešpatie, kad priimtas Švenčiausiasis Sakra-

quæsumus, proficiámus augméntum. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Deprecatióem nostram, quæsumus. Dómine, benígnus exáudi: et, quibus supplicándi præstas afféctum, tribue defensiónis auxiliúm. Per Dominum nostrum...

mentas padidintų mumyse amžinojo išganymo malonę. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Meldžiame Tave, Viešpatie, maloningai išklausyk mūsų maldavimus ir suteik savo pagalbą tiems, kuriems dovanojai galią prašyti. Per mūsų Viešpatį...

ANTRADIENIS PO IV GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Mozė susidurdavo su pasipriešinimu ir maištu, bet Dievas, jo prašomas, dovanodavo atleidimą jo tautai (skaitinys). Jėzus, atsakydamas į savo priešininkų priekaištus, rėmėsi Mozės įstatymu ir dėl to kilo sumaištis; tačiau Jam nepavyko atversti jų širdžių. Jų atstumtas, Jis sukūrė naują tautą, kuriai, kaip ir Mozei, tapo Vadovu ir Tarpininku, tikroju Gelbėtoju.

Introitus

Ps. 54, 2–3. Exáudi, Deus, oratióem meam, et ne despéxeris deprecatióem meam: inténde in me et exáudi me.

Ps. 54, 3–4. Contristátus sum in exercitatióne mea: et conturbátus sum avoce inimíci et a tribulatióne peccatóris.

Collecta

Sacræ nobis, quæsumus, Dómine, observatiónis ieiúnia: et piæ conversationis augméntum, et tuæ propitiatiónis contínuum præstent auxiliúm. Per Dominum nostrum...

Introitas

Ps 54, 2–3. Išklausyk, Dieve, mano maldą ir nepaniekink mano prašymo. Pažvelk į mane ir išklausyk mane.

Ps 54, 3–4. Aš blaškaus suspaudime, esu neramus dėl priešo balso ir dėl nusidėjėlio varginimo.

Kolekta

Meldžiame Tave, Viešpatie, kad šventoji atgaila padidintų tikėjimo uolumą ir nuolatos išprašytų Tavo gailingą pagalbą. Per mūsų Viešpatį...

Lectio

Lectio libri Exodi. (Exod. 32, 7–14)

In diébus illis: Locútus est Dóminus ad Móysen, dicens: Descénde de monte: peccávit pópulus tuus, quem eduxísti de terra Ægýpti. Rece-ssérunt cito de via, quam ostendísti eis: fecerúntque sibi vítulum conflá-tilém, et adoravérunt, atque immo-lántes ei hóstias, dixérunt: Isti sunt dii tui, Israël, qui te e duxérunt de terra Ægýpti. Rursúmque ait Dóminus ad Móysen: Cerno, quod pópulus iste duræ cervícis sit: dimítte me, ut irascátur furor meus contra eos, et déleam eos, faciám-que te in gentem magnam. Móyses autem orábat Dóminum, Deum suum, dicens: Cur, Dómine, irás-citur furor tuus contra pópulum tuum, quem eduxísti de terra Ægýpti in fortitúdine magna et in manu robústa? Ne quæro dicant Ægýptii: Cállide edúxit eos, ut interfíceret in móntibus et deléret e terra: quiéscat ira tua, et esto placábilis super nequítia pópuli tui. Recordáre Arba-ham, Isaac et Israël, servórum tuórum, quibus iurásti per temetípsum, dicens: Multiplicábo semen vestrum sicut stellas coeli: et univérsam terram hanc, de qua locútus sum, dabo sémini vestro, et possidébitis eam semper. Placatúsque est Dómi-nus, ne fáceret malum, quod locútus

Skaitinys

Skaitinys iš Išėjimo knygos. (Iš 32, 7–14)

Anomis dienomis: Viešpats tarė Mozei: „Skubėk tuojau pat žemyn! Tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, nedorai pasielgė. Jie suskubo pasukti iš kelio, kuriuo eiti buvau jiems įsakęs, nusiliejo sau veršį ir jam aukoja, sakydami: „Izraeli, šis yra tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės!“ Viešpats kalbėjo Mozei: „Matau, kad ši tauta yra kietasprandė. Todėl dabar palik mane vieną, kad mano įniršis ant jų įsiliepsnotų ir juos sunaikinčiau, o iš tavęs padaryčiau didelę tautą.“ Bet Mozė maldavo Viešpatį, savo Dievą, ir sakė: „O Viešpatie, kam gi dega tavo įniršis ant tautos, kurią išvedei iš Egipto žemės didžia jėga ir galinga ranka? Kam gi egiptiečiai turėtų sakyti: „Pikto siekdamas jis išvedė juos, tik išžudyti juos kalnuose ir išnaikinti nuo žemės veido“? Atsigręžk nuo savo degančio įniršio, pasigailėk ir nesiųsk nelaimės savo tautai. Atsimink Abraomą, Izaoką ir Izraelį, savo tarnus, kaip tu jiems prisiekei pačiu savimi, sakydamas: „Padauginsiu jūsų palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir visą šį kraštą, kurį pažadėjau, duosiu jūsų palikuonims, ir jie pavaldės jį amžinai.“ Viešpats pasigailėjo ir nesiuntė nelaimės, kuria buvo grasinęs

fúerat advérsus pópulum suum.

Graduale

Ps. 43, 26 et 2. Exsúrge, Dómine, fer opem nobis: et líbera nos propter nomen tuum. **V.** Deus, áuribus nostris audívimus: et patres nostri annuntiavérunt nobis opus, quod operátus es in diébus eórum et in diébus antíquis.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 7, 14–31)

In illo témpore: Iam die festo mediánte, ascendit Iesus in templum, et docébat. Et mirabántur Iudaei, dicétes: Quómodo hic lítteras scit, cum non didícerit? Respóndit eis Iesus et dixit: Mea doctrína non est mea, sed eius, qui misit me. Si quis volúerit voluntátem eius fácere, cognóscet de doctrína, utrum ex Deo sit, an ego a meípso loquar. Qui a semetípso lóquitur, glóriam próprium quærit. Qui autem quærit glóriam eius, qui misit eum, hic verax est, et iniustítia in illo non est. Nonne Móyses dedit vobis legem: et nemo ex vobis facit legem? quid me quaeritis interfícere? Respóndit turba, et dixit: Dæmónium habes: quis te quærit interfícere? Respóndit Iesus et dixit eis: Unum opus feci, et omnes mirámini. Proptérea Móyses dedit vobis circumcisiónem – non quia ex Móyse est, sed ex pátri-

savo tautai.

Gradualas

Ps 43, 26 ir 2. Pakilk, Viešpatie, padék mums ir išvaduok mus dėl savojo vardo. **V.** Dieve, mes girdejome savo ausimis; mūsų tėvai papasakojo apie tavo darbus, kuriuos padarei jų dienomis ir senovėje.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 7, 14–31)

Anuo metu: Šventei įpusėjus, Jėzus atėjo į šventyklą ir ėmė mokyti. Žydai stebėjosi ir sakė: „Iš kur jis išmano Raštą, visai nesimokęs?“ Jėzus jiems atsakė: „Mano mokslas ne mano, bet to, kuris yra mane siuntęs. Kas nori vykdyti jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar aš kalbu pats iš savo galvos. Kas iš savęs kalba, ieško savo garbės. O kuriam rūpi jo Siuntėjo šlovė, tas tiesiakalbis, ir nėra jame neteisybės. Argi Mozė jums nedavė Įstatymo? Deja, niekas iš jūsų Įstatymo nesilaiko. Kodėl gi norite mane nužudyti?“ Žmonės atsiliepė: „Ar velnias tave apsėdo?! Kas gi tyko tave nužudyti?“ Jėzus jiems atsakė: „Aš padariau tik vieną darbą, ir jūs visi nustebote. Mozė jums įsakė api-pjaustymą, – nors jis kilęs ne iš Mozės, bet iš protėvių, – ir jūs api-pjaustote šabo dieną. Jei galima

bus: – et in sábbato circumcíditis hóminem. Si circumcisiónem accipit homo in sábbato, ut non solvátur lex Móysi: mihi indignámini, quia totum hóminem sanum feci in sábbato? Nolíte iudicáre secúndum fáciem, sed iustum iudícium iudicáte. Dicébant ergo quidam ex Ierosólymis: Nonne hic est, quem quærunt interfícere ? Et ecce, palam lóquitur, et nihil ei dicunt. Numquid vere cognovérunt príncipes, quia hic est Christus? Sed hunc scimus, unde sit: Christus autem, cum vénerit, nemo scit, unde sit. Clamábat ergo Iesus in templo docens, et dicens: Et me scitis et, unde sim, scitis, et a meípso non veni, sed est verus, qui misit me, quem vos nescítis. Ego scio eum, quia ab ipso sum, et ipse me misit. Quærébant ergo eum apprehéndere: et nemo misit in illum manus, quia nondum vénerat hora eius. De turba autem multi credidérunt in eum.

Offertorium

Ps. 39, 2, 3 et 4. Exspéctans exspéctávi Dóminum, et respéxit me: et exaudívit deprecationem meam: et immísit in os meum cánticum novum, hymnum Deo nostro.

Secreta

Hæc hóstia, Dómine, quæsumus, emúndet nostra delicta: et, ad sacrificium celebrándum, subditórum tibi

žmogų apipjaustyti šabo dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės Įstatymas, tai kodėl pykstate ant manęs, kad aš visą žmogų pagydziau šabo dieną?! Tad neteiskite pagal išorę, bet žiūrėkite teisingumo.“ Kai kurie Jeruzalės gyventojai klausinėjo: „Ar tik ne šitą nori nužudyti? Štai jis viešai kalba, ir niekas jam nieko nesako. Gal vyresnybė įsitikino, jog jis Mesijas? Tačiau mes žinome, iš kur jis kilęs. O kai ateis Mesijas, niekas nežinos, iš kur jis.“ Tuomet Jėzus, mokydamas šventykloje, garsiai šaukė: „Išties jūs mane pažįstate ir žinote, iš kur aš kilęs. Ne pats nuo savęs atėjau, bet tiesiakalbis yra tas, kuris mane atsiuntė, o jūs jo nepažįstate. Aš jį pažįstu, nes iš jo esu atėjęs, ir jis yra mane siuntęs.“ Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš jį rankos, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda. Daugelis iš minios įtikėjo jį.

Ofertorijus

Ps 39, 2, 3 ir 4. Kantriai laukiau Viešpaties. Jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo mano šauksmą. Man į lūpas įdėjo naują giesmę, šlovės mūsų Dievui giesmę.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, tenuvalo ši auka mūsų kaltes. Tapašvenčia ji mūsų, Tavo tarnų, kūną ir sielą,

córpóra mentésque sanctíficet. Per
Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum
et salutáre, nos tibi semper et ubíque
grátias ágere: Dómine, sancte Pater
omnípotens æéterne Deus: Qui cor-
poráli ieiúnio vitia cómprimis, men-
tem élevas, virtútem largírís et præ-
mia: per Christum, Dóminum nost-
rum. Per quem maiestátem tuam
laudant Angeli, adórant Domina-
tiónes, tremunt Potestátes. Cæli cæ-
lorúmque Virtútes ac beáta Séra-
phim sócia exsultatióne concéle-
brant. Cum quibus et nostras voces
ut admítteri iúbeas, deprecámur, súp-
plici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 19, 6. Lætábimur in salutári tuo:
et in nómine Dómini, Dei nostri,
magnificábimur.

Postcommunio

Huius nos, Dómine, percéptio sacra-
ménti mundet a crímíne: et ad coe-
léstia regna perdúcat. Per Dominum
nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.
Misérère, Dómine, pópulo tuo: et
contínuis tribulatió nibus laborán-
tem, propítius respiráre concéde. Per
Dominum nostrum...

kad galétume vertai ją atnašauti. Per
mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir
išganinga, kad mes Tau visuomet ir
visur dėkotume, Viešpatie, šventasis
Tėve, visagali amžinasis Dieve. Ku-
ris kūnišku pasninku ydas sutram-
dai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dova-
nas dosniai dalini per Kristų mūsų
Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina
angelai, garbina viešpatystės, dreba
galybės. Dangūs ir dangiškosios ka-
riaunos, taip pat ir palaimintieji se-
rafimai vieningu džiūgavimu drauge
aukština. Prašome, liepk, kad į jų
tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su
nuolankiu išpažinimu tariantys:
Šventas.

Komunija

Ps 19, 6. Džiaugsimės tavo išga-
nymu ir didžiuosimės Viešpaties,
mūsų Dievo, vardu.

Postkomunija

Tenuvalo mus, Viešpatie, šis Sa-
kramentas nuo kalčių ir tenuveda į
dangaus karalystę. Per mūsų Vieš-
patį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.
Pasigailėk, Viešpatie, savo tautos ir,
kenčiančiai nuolatinius vargus, ma-
loningai leisk atsigauti. Per mūsų
Viešpatį...

TREČIADIENIS PO IV GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Ketvirtosios Gavėnios savaitės trečiadienis anksčiau buvo laikomas didelio išbandymo pradžia. Būtent tą dieną katechumenai, besiruošiantys priimti Krikštą Velyknaktį, laikydavo savotišką egzaminą. Šiandien per Mišių skaitinius ir Evangeliją išgirsime apie Šventosios Dvasios ir gyvojo vandens šaltinį, išpranašautą Ezechielio, apie Izaijo kvietimą dvasiškai apšvalyti, taip pat apie nuo gimimo aklo žmogaus išgydymą. Visa tai yra gausūs pranašiški ženklai ir Krikšto simboliai; jie mums primena dvasinį atsinaujinimą, kurį patiria priimančys Krikštą.

Introitus

Ezech. 36, 23–26. Dum sanctificátus fúero in vobis, congregábo vos de univérsis terris: et effúndam super vos aquam mundam, et munda-bímini ab ómnibus inquinaméntis vestris: et dabo vobis spíritum novum.

Ps. 33, 2. Benedícam Dóminum in omni témpore: semper laus eius in ore meo.

Collecta

Deus, qui et iustis præmia meritórum et peccatóribus per ieiúniúm véniam præbes: miserére supplícibus tuis; ut reátus nostri conféssio indulgéntiam valeat percípere delictórum. Per Dominum nostrum...

Lectio

Lectio Ezechielis Prophetæ (Ezech. 36, 23–28)

Hæc dicit Dominus Deus: Sanctificabo nomen meum magnum, quod

Introitas

Ez 36, 23–26. Kai parodysiu savo šventumą jumyse, surinksiu jus iš visų kraštų, tyru vandeniū nuplausiu visas jūsų kaltes, ir būsite apvalyti nuo visų dėmių. Suteiksiu jums naują dvasią.

Ps 33, 2. Visuomet šlovinsiu Viešpatį; jo gyrius nuolatos bus mano lūpose.

Kolekta

Dieve, Tu teisiesiems atlygini už nuopelnus, o nusidėjėliams dovanoji kaltes. Pasigailėk Tave maldaujančių ir mums, išpažįstantiems savo nuodėmes, atleisk nusikaltimus. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Ezechielio knygos. (Ez 36, 23–28)

Taip kalba Viešpats Dievas: „Pašventinsiu savo didį, tautosė išnie-

pollutum est inter gentes, quod polluistis in medio earum: ut sciant gentes, quia ego Dominus, cum sanctificatus fuero in vobis coram eis. Tollam quippe vos de gentibus, et congregabo vos de universis terris, et adducam vos in terram vestram. Et effundam super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris, et ab universis idolis vestris mundabo vos. Et dabo vobis cor novum, et spiritum novum ponam in medio vestri: et auferam cor lapideum de carne vestra, et dabo vobis cor carneum. Et spiritum meum ponam in medio vestri: et faciam, ut in præceptis meis ambuletis, et iudicia mea custodiatis et operemini. Et habitabitis in terra, quam dedi patribus vestris: et eritis mihi in populum, et ego ero vobis in Deum: dicit Dominus omnipotens.

Graduale

Ps. 33, 12 et 6. Venite, filii, audite me: timorem Domini docebo vos. **V.** Accedite ad eum, et illuminamini: et facies vestræ non confundentur.

Collecta

Præsta, quæsumus, omnipotens Deus: ut, quos ieiunia votiva castigant, ipsa quoque devotio sancta lætificet; ut terrenis affectibus mitigatis, facilius cælestia capiamus. Per

kintą vardą, kurį jūs išniekinote jų akyse, – ir žinos tautos, kad aš esu Viešpats, – tai Viešpaties Dievo žodis, – kai per jus apreikšiu jų akyse savo šventumą. Atimsiu jus iš tautų, surinksiu jus iš visų kraštų ir parvesiu jus į jūsų žemę. Nuplausiu jus tyru vandeniu, bus nuvalyti visi jūsų nešvarumai, – visi jūsų stabai bus pašalinti. Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmeninę širdį ir duosiu jums jautrią širdį. Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal mano įstatus, laikytumėtės mano įsakų ir juos vykdytumėte. Tuomet jūs gyvensite krašte, kurį daviau jūsų protėviams, – jūs būsite mano tauta ir aš būsiu jūsų Dievas“, – sako visagalis Viešpats.

Gradualas

Ps 33, 12 ir 6. Ateikite, vaikeliai, klausykite manęs, mokysiu jus Viešpaties baimės. **V.** Prisiartinkite prie jo ir būsite apšviesti. Ir jūsų veidai nebus sugėdyti.

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, te džiugina mus, atgailaujančius, šventas tarnavimas Tau, kad, apmarinę žemiškuosius troškimus, galėtume lengvai atsiduoti dangiškiesiems.

Dominum nostrum...

Lectio

Lectio Isaiae Prophetae. (Is. 1, 16–19)

Hæc dicit Dóminus Deus: Lavámini, mundi estóte, auférte malum cogitatiónum vestrárum ab óculis meis: quiéscite ágere pervérse, díscite benefácere: quaerite iudícium, subveníte opprésso, iudicáte pupíllo, deféndite víduam. Et veníte et argúite me, dicit Dóminus: si fúerint peccáta vestra ut cóccinum, quasi nix dealbabúntur: et si fúerint rubra quasi vermículus, velut lana alba erunt. Si voluéritis et audiéritis me, bona terræ comedétis: dicit Dóminus omnípotens.

Graduale

Ps. 33, 12 et 6. Beáta gens, cuius est Dóminus Deus eórum: pópulus, quem elégit Dóminus in hereditátem sibi. **V.** Verbo Dómini cæli firmáti sunt: et spírítu oris eius omnis virtus eórum.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos miseri-

Per mūsū Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Izaijo knygos. (Iz 1, 16–19)

Taip kalba Viešpats Dievas: „Nusi-plaukite ir būkite švarūs! Pašalinkite savo darbų blogį man iš akių, liaukitės darę pikta, mokykitės gera daryti. Atsidėkite teisingumui, padėkite engiamajam, užstokite našlaitį, ginkite našlės bylą.“ Viešpats sako: „Eikit šen, drauge pasvarstykime: esate paraudę nuo nuodėmių, aš jus išbaltinsiu kaip sniegą. Nors jūs nuodėmės ir yra raudonos it kraujas, jos gali tapti baltos kaip vilna. Jeigu jūs dėsitės į širdį ir paklusite, valgysite krašto gėrybes“, – sako visagalis Viešpats.

Gradualas

Ps 32, 12 ir 6. Palaiminta giminė, kurios Dievas yra Viešpats. Palaiminta tauta, kurią jis pasirinko nuosavybe. **V.** Viešpaties žodžiu buvo padaryti dangūs, o jo burnos alsavimu – visos jo galybės.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes

córdiaē tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) V. Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 9, 1–38)

In illo témpore: Prætériens Iesus vidit hóminem cæcum a nativitate: et interrogavérunt eum discípuli eius: Rabbi, quis peccávit, hic aut paréntes eius, ut cæcus nascerétur? Respóndit Iesus: Neque hic peccávit neque paréntes eius: sed ut manifesténtur ópera Dei in illo. Me opórtet operári ópera eius, qui misit me, donec dies est: venit nox, quando nemo potest operári. Quámđiu sum in mundo, lux sum mundi. Hæc cum dixisset, éxspuit in terram, et fecit lutum ex sputo, et linívit lutum super óculos eius, et dixit ei: Vade, lava in natatória Sílloe (quod interpretátur Missus). Abiit ergo, et lavit, et venit videns. Itaque vicíni, et qui víderant eum prius, quia mendícus erat, dicébant: Nonne hic est, qui sedébat et mendicábat? Alii dicébant: Quia hic est. Alii autem: Nequáquam, sed símilis est ei. Ille vero dicébat: Quia ego sum. Dicébant ergo ei: Quómodo apérti sunt tibi óculi? Respóndit: Ille

mes pasidarème be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) V. Padèk mums, Dieve, mūsų Gelbétojau, ir dël savojo vardo garbès, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dël savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 9, 1–38)

Anuo metu: Eidamas pro šali, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. Jo mokiniai paklausė: „Rabi, kas nusidėjo, – jis pats ar jo tėvai, – kad gimė neregys?“ Jėzus atsakė: „Nei jis nusidėjo, nei jo tėvai, bet jame turi apsireikšti Dievo darbai. Man reikia dirbti darbus to, kuris mane siuntė, kolei diena. Ateina naktis, kada niekas negali darbuotis. Kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa!“ Tai taręs, jis spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis ir tarė jam: „Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje.“ (Išvertus „Siloamas“ reiškia: „Siųstasis“.) Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrižo regintis. Kaimynai ir kiti žmonės, kurie matydavo jį elgetaujantį, klausė: „Ar čia ne tas, kuris sėdėdavo elgetaudamas?“ Vieni sakė: „Tai jis.“ Kiti: „Visai ne, tik į jį panašus.“ O jis atsakė: „Taip, tai aš.“ Tada jie klausė jį: „O kaipgi atsivėrė tau akys?“ Jis išpasakojo: „Žmogus, vardu Jėzus, padarė purvo, patepė

homo, qui dicitur Iesus, lutum fecit, et unxit oculos meos, et dixit mihi: Vade ad natatoria Siloe, et lava. Et abiit, et lavi, et video. Et dixerunt ei: Ubi est ille? Ait: Nescio. Adducunt eum ad pharisaeos, qui caecus fuerat. Erat autem sabbatum, quando lutum fecit Iesus, et aperuit oculos eius. Iterum ergo interrogabant eum pharisaei, quomodo vidisset. Ille autem dixit eis: Lutum mihi posuit super oculos, et lavi, et video. Dicebant ergo ex phisaeis quidam: Non est hic homo a Deo, qui sabbatum non custodit. Alii autem dicebant: Quomodo potest homo peccator haec signa facere? Et schisma erat inter eos. Dicunt ergo caeco iterum: Tu quid dicis de illo, qui aperuit oculos tuos? Ille autem dixit: Quia Propheta est. Non crediderunt ergo Iudaei de illo, quia caecus fuisset et vidisset, donec vocaverunt parentes eius, qui viderat: et interrogaverunt eos, dicentes: Hic est filius vester, quem vos dicitis, quia caecus natus est? Quomodo ergo nunc videt? Responderunt ei parentes eius, et dixerunt: Scimus, quia hic est filius noster, et quia caecus natus est: quomodo autem nunc videat, nescimus: aut quis eius aperuit oculos, nos nescimus: ipsum interrogate, aetatem habet, ipse de se loquatur. Haec dixerunt parentes eius, quoniam timebant Iudaeos:

juo mano akis ir pasakė: „Eik į Siloamą nusiprausti.“ Aš nuėjau, nusiprausiau ir praregėjau.“ Jie vėl klausė: „Kur jisai?“ Šis atsakė: „Nežinau.“ Tuomet jie nusivedė buvusį neregį pas fariziejus. O toji diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė akis, buvo šabas. Fariziejai ėmė jį iš naujo kamantinėti, kaip jis praregėjęs. Jis paaiškino: „Jis patepė man akis purvu, aš nusiprausiau, ir dabar regiu.“ Kai kurie fariziejai kalbėjo: „Tas žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko šabo.“ O kiti sakė priešingai: „Kaip galėtų nusidėjėlis daryti tokius ženklus?!“ Ir jų nuomonės nesutarė. Tuomet jie ir vėl klausia buvusį neregį: „O ką tu manai apie vyrą, atvėrusį tau akis?“ Šis atsakė: „Jis pranašas.“ Žydai nenorėjo tikėti, kad jis tikrai buvęs aklas ir praregėjęs. Jie liepė pašaukti praregėjusiojo gimdytojus ir ėmė juos tardyti: „Ar šitas jūsų sūnus, kurį sakote gimus aklą? Tai kaip jis dabar regiu?“ Jo tėvai atsakė: „Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis yra gimęs aklas. O kaip jis praregėjo, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir pats tegu kalba už save.“ Tėvai šitaip pasakė, bijodami žydų. Mat žydai buvo nutarę, jog kas tik išpažintų Jėzų esant Mesiją, turėtų būti išmestas iš sinagogos. Todėl jo tėvai pasakė:

iam enim conspiráverant Iudaei, ut, si quis eum confiterétur esse Christum, extra synagógam fieret. Propterea paréntes eius dixerunt: Quia ætatem habet, ipsum interrogáte. Vocavérunt ergo rursus hóminem, qui fúerat cæcus, et dixerunt ei: Da glóriam Deo. Nos scimus, quia hic homo peccátor est. Dixit ergo eis ille: Si peccátor est, nescio: unum scio, quia, cæcus cum essem, modo vídeo. Dixerunt ergo illi: Quid fecit tibi? quómodo apéruit tibi óculos? Respóndit eis: Dixi vobis iam, et audístis: quid íterum vultis audíre? Numquid et vos vultis discípuli eius fíeri? Male dixerunt ergo ei, et dixerunt: Tu discípulus illíus sis: nos autem Móysi discípuli sumus. Nos scimus, quia Moysi locútus est Deus: hunc autem nescímus, unde sit. Respóndit ille homo et dixit eis: In hoc enim mirábile est, quia vos nescitis, unde sit, et apéruit meos óculos: scimus autem, quia peccatóres Deus non audit: sed, si quis Dei cultor est et voluntátem eius facit, hunc exáudit. A saeculo non est audítum, quia quis apéruit óculos cæci nati. Nisi esset hic a Deo, non póterat fácere quidquam. Responderunt et dixerunt ei: In peccátis natus es totus, et tu doces nos? Et eiecérunt eum foras. Audívit Iesus, quia eiecérunt eum foras, et cum invenísset eum, dixit ei: Tu credis in

„Jis suaugęs, klauskite jį patį.“ Tada jie antrą kartą pasišaukė buvusį neregį ir pasakė: „Šlovink Dievą! Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis.“ Jis atsiliopė: „Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o dabar regiu.“ Jie vėl klausė: „Ką jis tau darė? Kaip jis tau atvėrė akis?“ Šis atsakė: „Aš jau sakiau, tik jūs neklausote. Ką dar norite išgirsti? Gal ir jūs norite tapti jo mokiniais?“ Tada jie išplūdo jį, sakydami: „Tai tu esi jo mokinys, o mes – Mozės mokiniai. Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas, o iš kur šitas, mes nežinome.“ Žmogus jiems atsakė: „Tai tikrai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur jis. O juk jis man atvėrė akis! Žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjėlių. Jis išklauso tik savo garbintojus, kurie vykdo jo valią. Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis! Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nebūtų galėjęs nieko panašaus padaryti.“ Jie užriko ant jo: „Tu visas gimęs nuodėmėse ir dar nori mus mokyti?!“ Ir išvarė jį lauk. Jėzus sužinojo, kad jie buvo išvarę jį lauk, ir susitikęs paklausė jį: „Ar tiki Žmogaus Sūnų?“ Šis atsakė: „O kas jis, Viešpatie, kad jį tikėčiau?“ Jėzus tarė: „Tu jau esi jį matęs, ir dabar jis su tavimi kalba.“ Žmogus sušuko: „Tikiu, Viešpatie!“, (*čia priklaupiama*) ir par-

Fílium Dei? Respóndit ille et dixit: Quis est, Dómine, ut credam in eum? Et dixit ei Iesus: Et vidísti eum, et qui lóquitur tecum, ipse est. At ille ait: Credo, Dómine. (*Hic genuflectitur.*) Et prócidens adorávit eum.

Offertorium

Ps. 65, 8–9 et 20. Benedícite, gentes, Dóminum, Deum nostrum, et obaudíte vocem laudis eius: qui pósuit ánimam meam ad vitam, et non dedit commovéri pedes meos: benedíctus Dóminus, qui non amóvit deprecatiónem meam, et misericórdiam suam a me.

Secreta

Súpplīces te rogámus, omnípotens Deus: ut his sacrificiis peccáta nostra mundéntur; quia tunc veram nobis tríbuis et mentis et córporis sanitátem. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominatiónes, tremunt Potestátes. Cæli cæ-

puolės pagarbino jį.

Ofertorijus

Ps 65, 8–9 ir 20. Tautos, garbinkite Viešpatį, mūsų Dievą, teskamba jo šlovės garsai. Mano sielai jis suteikė gyvenimą ir neleido mano kojoms suklypti. Palaimintas Viešpats, kuris neatstūmė mano maldos ir neatsakė man savo gailestingumo.

Sekreta

Visagali Dieve, nuolankiai Tave maldaujame, kad šiomis aukomis nuplautum mūsų nuodėmes, nes tik tuo būdu suteiksi mums tikrą kūno ir sielos sveikatą. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios ka-

lorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ioann. 9, 11. Lutum fecit ex sputo Dóminus, et linívit óculos meos: et ábii, et lavi, et vidi, et crédidi Deo.

Postcommunio

Sacraménta, quæ súmpsimus, Dómine, Deus noster: et spirituálibus nos répleant aliméntis, et corporálibus tueántur auxiliis. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo. Páteant aures misericórdiæ tuæ. Dómine, précibus supplicántium: et, ut peténtibus desideráta concédas; fac eos, quæ tibi sunt plácita, postuláre. Per Dominum nostrum...

riaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Jn 9, 11. Viešpats paėmė purvo ir patepė mano akis. Aš nuėjau, nusi-prausiau, praregėjau ir įtikėjau Dievą.

Postkomunija

Viešpatie, mūsų Dieve, tegul priim-tasis Sakramentas teikia dvasinio maisto sielai ir saugo mūsų kūną. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui. Viešpatie, maloningai išgirsk Tavęs besišaukiančių maldas ir suteik jiems tai, ko meldžia, įkvėpk, kad jie trokštų to, kas Tau patinka. Per mūsų Viešpatį...

KETVIRTADIENIS PO IV GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Skaitinys ir Evangelija skelbia didžią Prisikėlimo paslaptį. Šunamietė ir našlė iš Najino neteko savo sūnų. Eliziejus prikėlė iš numirusių pirmosios sūnų, o Jėzus sugrąžino sūnų antrajai. Abu įvykiai labai panašūs. Tai simboliai, kuriuos Bažnyčia išsirinko iš Senojo ir Naujojo Testamentų, norėdama paaiškinti mums dvasinio atsinaujinimo ir sielų atgimimo paslapties, kurią ji ruošiasi švęsti per Velykas, esmę – didingą mūsų Viešpaties Prisikėlimo iškilnę.

Introitus

Ps. 104, 3–4. Lætétur cor quæréntium Dóminum: quæríte Dóminum, et confirmámini: quæríte fáciem eius semper.

Ps. 104, 1. Confitémini Dómino, et invocáte nomen eius: annuntiáte inter gentes ópera eius.

Collecta

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut, quos ieiúnia votíva castigant, ipsa quoque devótio sancta lætíficet; ut, terrénis afféctibus mitigáti, facilius cæléstia capiámus. Per Dominum nostrum...

Lectio

Lectio libri Regum. (4 Reg. 4, 25–38)

In diébus illis: Venit múlter Sunamítis ad Eliséum in montem Carméli: cumque vidísset eam vir Dei e contra, ait ad Giézi púerum suum: Ecce Sunamítis illa. Vade ergo in occúrsum eius, et dic ei: Recte ne ágitur circa te, et circa virum tuum, et circa fílium tuum? Quæ respóndit: Recte. Cumque venísset ad virum Dei in montem, apprehéndit pedes eius: et accéssit Giézi, ut amovéret eam. Et ait homo Dei: Dimítte illam: ánima enim eius in amaritúdine est, et Dóminus celávit a me, et non indicávit mihi. Quæ dixit illi: Numquid petívi fílium a dómno meo? Numquid non dixi

Introitas

Ps 104, 3–4. Tesidžiaugia Viešpaties ieškančiųjų širdis. Ieškokite Viešpaties ir jo pagalbos; ieškokite jo veido visados.

Ps 104, 1. Šlovinkite Viešpatį ir šaukitės jo vardo. Skelbkite tautoms jo darbus.

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, tedžiugina mus, atgailaujančius, šventas tarnavimas Tau, kad, apmarinę žemiškuosius troškimus, galėtume lengvai atsiduoti dangiškesiems. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš antrosios Karalių knygos. (4 Kar 4, 25–38)

Anomis dienomis: Moteris šunamietė atvyko pas Eliziejų ant Karmelio kalno. Pamatęs iš tolo ją atjojant, Dievo vyras tarė savo tarnui Gehaziui: „Štai šunamietė čia! Nubėk tuojau jos pasitikti ir paklausk ją: „Kaip tau einasi? Kaip einasi tavo vyru? Kaip einasi tavo vaikui?“ Ji atsakė: „Gerai!“ Bet kai atėjo prie Dievo vyro ant Karmelio kalno, ji apkabino jam kojas. Gehazis priėjo jos pastumti į šalį, bet Dievo vyras tarė: „Netrukdyk jai, nes ji kenčia kartų sielvartą. Nuo manęs tai Viešpats paslėpė ir man nepasakė.“ Tada ji prakalbėjo: „Argi aš prašiau iš savo viešpaties sūnaus? Argi aš ne-

tibi: Ne illúdas me? Et ille ait ad Giézi: Accíngē lumbos tuos, et tolle báculum meum in manu tua, et vade. Si occurrérit tibi homo, non salútes eum: et si salutáverit te quíspiam, non respóndēas illi: et pones báculum meum super fáciem púeri. Porro mater pueri ait: Vivit Dóminus et vivit ánima tua, non dimíttam te. Surréxit ergo, et secútus est eam. Giézi autem præcés-serat ante eos, et posúerat báculum super fáciem púeri, et non erat vox neque sensus: reversúsque est in occúrsum eius, et nuntiávit ei, dicens: Non surréxit puer. Ingréssus est ergo Eliséus domum, et ecce, puer mórtuus iacébat in léctulo eius: ingressúsque clausit óstium super se et super púerum: et orávit ad Dóminum. Et ascéndit, et incúbuit super púerum: posúitque os suum super os eius, et óculos suos super óculos eius, et manus suas super manus eius: et incurvávit se super eum: et calefácta est caro púeri. At ille revérsus, de ambulávit in domo, semel huc atque illuc: et ascéndit et incúbuit super eum: et oscitávit puer sépties, aperuítque oculos. At ille vocávit Giézi, et dixit ei: Voca Sunamítidem hanc. Quæ vocáta ingréssa est ad eum. Qui ait: Tolle fílium tuum. Venit illa, et córruit ad pedes eius, et adorávit super terram: tulítque fílium suum, et egréssa est,

sakiau: „Neapgaudinėk manęs!?” Jis tarė Gehaziui: „Susijuosk drabužius per juosmenį, paimk į ranką mano lazdą ir eik. Jeigu ką nors sutiksi, nesveikink, ir jeigu kas nors tave sveikins, neatsakyk. Uždėk mano lazdą berniukui ant veido.“ Bet berniuko motina tarė: „Kaip gyvas Viešpats ir kaip gyvas esi tu, be tavęs aš neisiu.“ Jis tad pakilo ir ėjo paskui ją. Gehazis, nuėjęs pirma jų, uždėjo lazdą ant veido berniukui, bet nebuvo nei jokio garso, nei jokio gyvybės ženklų. Jis sugrįžo Eliziejaus pasitikti ir pasakyti: „Berniukas neatsibudo.“ Eliziejus atėjo į namus. Žiūri, ten ant jo lovos guli berniukas – negyvas. Įėjęs uždarė duris ir, palikęs abu už durų, meldėsi Viešpačiui. Paskui įlipo į lovą ir atsigulė ant vaiko. Jis uždėjo savo burną jam ant burnos, savo akis jam ant akių ir savo rankas jam ant rankų. Eliziejui gulint išsitiesus ant jo, vaiko kūnas sušilo. Eliziejus nulipo, perėjo kartą skersai ir išilgai kambario, paskui vėl įlipo ir išsitiesė ant jo. Tada berniukas nusičiaudėjo septynis kartus ir atvėrė akis. Eliziejus pasišaukė Gehazį ir tarė: „Pašauk šunamietę.“ Jis tad ją pašaukė. Jai atėjus pas Eliziejų, jis tarė: „Pasiimk savo sūnų.“ Priėjusi ji puolė jam po kojų, nusilenkdama iki žemės. Tada pasiėmė savo sūnų ir išėjo. Eliziejus sugrįžo į Gilgalą.

et Eliséus revérsus est in Gálgala.

Graduale

Ps. 73, 20, 19 et 22. Réspice, Dómine, in testaméntum tuum: et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. **V.** Exsúrge, Dómine, iúdica causam tuam: memor esto oppróbrii servórum tuórum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Lucam. (Luc. 7, 11–16)

In illo témpore: Ibat Iesus in civitátem, quæ vocátur Naim: et ibant cum eo discípuli eius et turba copiósasa. Cum autem appropinquáret portæ civitátis, ecce, defúctus efferebátur fílius únicus matris suæ: et hæc vidua erat, et turba civitátis multa cum illa. Quam cum vidísset Dóminus, misericórdia motus super eam, dixit illi: Noli flere. Et accéssit et tétigit lóculum. – Hi autem, qui portábant, steterunt. – Et ait: Adoléscens, tibi dico, surge. Et resédit, qui erat mórtuus, et coepit loqui. Et dedit illum matri suæ. Accepit autem omnes timor: et magnificábant Deum, dicéntes: Quia Prop-héta magnus surréxit in nobis: et quia Deus visitávit plebem suam.

Offertorium

Ps. 69, 2, 3 et 4. Dómine, ad adiuvándum me festína: confundántur omnes, qui cógitant servis tuis mala.

Gradualas

Ps 73, 20, 19 ir 22. Pažvelk, Viešpatie, į savo Sandorą ir neužmiršk amžinai savo nuskriaustųjų. **V.** Pakilk, Viešpatie, gink savo bylą; atsimink, kaip niekinami tavo tarnai.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 7, 11–16)

Anuo metu: Paskui Jėzus pasuko į miestą, vardu Najinas. Drauge keliavo jo mokiniai ir gausi minia. Prisiartinus prie miesto vartų, štai nešė numirėlį – vienturtį našlės sūnų. Kartu ėjo nemaža miesto minia. Pamačiusiam motiną Viešpačiui pagailo jos, ir jis tarė: „Neverk!“ Priėjęs palietė neštuvus. Nešėjai sustojo. O jis prabilo: „Jaunuoli, sakau tau: kelkis!“ Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Jėzus atidavė jį motinai. Visus pagavo baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: „Didis pranašas atsirado tarp mūsų“ ir: „Dievas aplankė savo tautą.“

Ofertorijus

Ps 69, 2, 3 ir 4. Viešpatie, skubėk mane gelbėti. Tebūna sugėdyti visi, kurie linki tavo tarnams pikto.

Secreta

Purífica nos, misericors Deus: ut Ecclésiæ tuæ preces, quæ tibi gratæ sunt, pia múnera deferéntes, fiant expiátis méntibus gratióres. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominatiónes, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessiόne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 70, 16–17 et 18. Dómine, memorábor iustítiæ tuæ solúus: Deus, docuísti me a iuventúte mea: et usque in senéctam et sénium, Deus, ne derelínquas me.

Postcommunio

Cælestia dona capiéntibus, quæsumus, Dómine: non ad iudícium proveníre patiáris, quæ fidélibus tuis

Sekreta

Nuvalyk mus, gailestingasis Dieve, kad Tavo Bažnyčios maldos, malonios Tau kartu su atnašaujamosis dovanomis, taptų dar malonesnės, kai mūsų sielos bus tyros. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 70, 16–17 ir 18. Viešpatie, aš minėsiu tik tavo teisingumą. Dieve, tu mokei mane nuo jaunystės. Dieve, neapleisk manęs ir žiloje senatvėje.

Postkomunija

Priėmę dangiškašias dovanas, meldžiame Tave, Viešpatie, kad tai, ką Tu teikeisi duoti dėl savo tikinčiųjų

ad remédium providísti. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Pópuli tui, Deus, institútor et rector, peccáta, quibus impugnátur, expélle: ut semper tibi plácitus, et tuo munímine sit secúrus. Per Dominum nostrum...

gerovės, netaptų mums pasmerkimu. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Dieve, savo tautos mokytojau ir vadove, išgelbėk ją iš nuodėmių, į kurias įpuola, kad ji visuomet Tau patiktų ir būtų saugi Tavo globoje. Per mūsų Viešpatį...

PENKTADIENIS PO IV GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Kaip ir vakarykštėse Mišiose, šiandienos skaitinys ir Evangelija atsigręžia į prisikėlimo temą – simbolį to, kas vyksta karechumenų sielose per Velykas. Tai taip pat simbolis mūsų asmeninio prisikėlimo, kuri kasmetinis Atpirkimo paslapties šventimas įvykdys mūsų sielose, valydamas ir atnaujindamas mūsų krikščioniškojo gyvenimo praktiką.

Introitus

Ps. 18, 15. Meditatio cordis mei in conspectu tuo semper: Dómine, adiútor meus, et redemptor meus.

Ps. 18, 2. Cæli enarrant glóriam Dei: et ópera mánuum eius annúntiat firmaméntum.

Collecta

Deus, qui ineffabílibus mundum rénovas sacraméntis: præsta, quæsumus; ut Ecclésia tua et ætérnis profíciat institútis, et temporálibus non destituátur auxiliis. Per Dominum nostrum...

Introitas

Ps 18, 15. Mano širdies atodūsiai visuomet tavo akyse, Viešpatie, mano padėjėjau ir atpirkėjau.

Ps 18, 2. Dangus apsakinėja Dievo garbę, dangaus skliautas skelbia jo rankų darbą.

Kolekta

Dieve, atnaujinantis pasaulį savo neapsakomais sakramentais. Dovanok, mes Tave meldžiamė, savo Bažnyčiai antgamtinių malonių ir nepalik be žemiškos pagalbos. Per mūsų Viešpatį...

Lectio

Lectio libri Regum. (3 Reg. 17, 17–24)

In diēbus illis: Aegrotávit fílius mulieris matrisfamílias, et erat lánquor fortíssimus, ita ut non remanéret in eo hálitus. Dixit ergo ad Elíam: Quid mihi et tibi, vir Dei? Ingréssus es ad me, ut rememoraréntur iniquitátes meæ, et interfíceres fílium meum? Et ait ad eam Elías: Da mihi fílium tuum. Tulítque eum de sinu eius, et portávit in cenáculum, ubi ipse manébat, et pósuit super léctulum suum, et clamávit ad Dóminum, et dixit: Dómine, Deus meus, étiam ne víduam, apud quam ego utcúmque susténtor, afflíxísti, ut interfíceres fílium eius? Et expándit se, atque mensus est super púerum tribus vícibus, et clamávit ad Dóminum, et ait: Dómine, Deus meus, revertátur, óbsecro, ánima púeri huius in víscera eius. Et exaudívit Dóminus vocem Elíæ: et revérsa est ánima púeri intra eum, et revíxit. Tulítque Elías púerum, et depósuit eum de cenáculo in inferióriorem domum, et trádedit matri suæ, et ait illi: En, vivit fílius tuus. Dixítque múlier ad Elíam: Nunc in isto cognóvi, quóniam vir Dei es tu, et verbum Dómini in ore tuo verum est.

Graduale

Ps. 117, 8–9. Bonum est confídere

Skaitinys

Skaitinys iš pirmosios Karalių knygos. (3 Kar 17, 17–24)

Anomis dienomis: Tos moters – namų šeimininkės – sūnus susirgo. Jis vis blogėjo, kol nustojo alsuoti. Tada ji Elijui tarė: „Ką pikta, Dievo tarne, aš tau padariau, kad tu pas mane turėjai ateiti man kaltės priminti ir mano sūnaus nužudyti?“ Bet jis atsakė jai: „Duok man savo sūnų.“ Paėmęs jį nuo jos rankų, nusinešė jį į viršutinio aukšto kambarį, kur jis gyveno, ir paguldė ant savo lovos. „Viešpatie, mano Dieve, – jis šaukėsi Viešpaties, – argi tu net šiai našlei, pas kurią esu svečias, atsiuntei nelaimę, užmušdamas jos sūnų?“ Tada jis atsigulė ant vaiko tris kartus ir šaukėsi Viešpaties, tardamas: „Viešpatie, mano Dieve, maldauju, tesugrįžta šio vaiko gyvastis į jo kūną!“ Viešpats išgirdo Elijo maldavimą, vaiko gyvastis sugrįžo į jį, ir jis atgijo. Paėmęs vaiką, Elijas nunešė jį iš viršutinio aukšto kambario žemyn į seklyčią ir atidavė jį motinai, tardamas: „Štai tavo sūnus yra gyvas.“ – „Dabar aš tikrai žinau, kad esi Dievo vyras, – atsakė moteris Elijui, – ir kad Viešpaties žodis eina iš tavo lūpų.“

Gradualas

Ps 117, 8–9. Geriau pasitikėti

in Dómino, quam confídere in hómine. **V.** Bonum est speráre in Dómino, quam speráre in princípibus.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 11, 1–45)

In illo témpore: Erat quidam languens Lázarus a Bethánia, de castélló Mariæ et Marthæ, soróris eius. Mariá autem erat, quæ unxit Dóminum unguento, et extérsit pedes eius capíllis suis: cuius frater Lázarus infirmabátur. Misérunt ergo soróres eius ad eum, dicéntes: Dómine, ecce, quem amas infirmátur. Audiens autem Iesus, dixit eis: Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro glória Dei, ut glorificétur Fílius Dei per eam. Diligébat autem Iesus Mar-

Viešpačiu, negu pasitikėti žmogumi. **V.** Geriau viltis Viešpačiu, negu viltis didžiūnais.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 11, 1–45)

Anuo metu: Buvo vienas ligonis, Lozorius iš Betanijos kaimo, kur gyveno Marija ir jos sesuo Morta. Marija buvo toji pati moteris, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė plaukais jo kojas. Jos brolis Lozorius dabar sirgo. Seserys nušiuntė jam žinią: „Viešpatie! Tas, kurį tu myli, serga!“ Tai išgirdęs, Jėzus tarė: „Šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, – kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus.“ Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių. Vis dėlto, iš-

tham et sorórem eius, Maríam, et Lázarus. Ut ergo audívit, quia infirmabátur, tunc quidem mansit in eódem loco duóbus diébus. Déinde post hæc dixit discíplis suis: Eámus in Iudaeam íterum. Dicunt ei discípluli: Rabbi, nunc quaerébant te Iudaei lapidáre, et íterum vadis illuc? Respóndit Iesus: Nonne duódecim sunt horæ diéi? Si quis ambuláverit in die, non offéndit, quia lucem huius mundi videt: si autem ambuláverit in nocte, offéndit, quia lux non est in eo. Hæc ait, et post hæc dixit eis: Lázarus, amícus noster, dormit: sed vado, ut a somno éxcitem eum. Dixérunt ergo discípluli eius: Dómine, si dormit, salvus erit. Díxerat autem Iesus de morte eius: illi autem putáverunt, quia de dormitióne somni díceret. Tunc ergo Iesus dixit eis maniféste: Lazarus mórtuus est: et gáudeo propter vos, ut credátis, quóniam non eram ibi: sed eámus ad eum. Dixit ergo Thomas, qui díctur Dídymus, ad condiscípulos: Eámus et nos, ut moriámur cum eo. Venit itaque Iesus, et invénit eum quátuor dies iam in monuménto habéntem. Erat autem Bethánia iuxta Ierosólymam quasi stádiis quíndecim. Multi autem ex Iudaeis vénerant ad Martham et Maríam, ut consoláréntur eas de fratre suo. Martha ergo, ut audívit quia Iesus venit,

girdęs, kad tasai serga, jis dar dvi dienas užtruko ten, kur viešėjo, ir tik tada pasakė mokiniams: „Eikime vėl į Judėją!“ Mokiniai jam atsakė: „Rabi, ką tik žydai kėsinosi užmušti tavo akmenimis, o tu vėl ten eini?“ Jėzus tarė: „Argi ne dvylika valandų turi diena?! Kas vaikščioja dieną, tas nesuklumpa, nes mato šio pasaulio šviesą. O kas vaikščioja naktį, suklumpa, nes jam trūksta šviesos.“ Tai pasakęs, pridūrė: „Mūsų bičiulis Lozorius užmigo, bet aš eisiu jo pažadinti.“ Mokiniai atsiliepė: „Viešpatie, jeigu užmigo, pasveiks.“ Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, o jie manė, kad jis kalbėjęs apie poilsio miegą. Pagaliau Jėzus atvirai jiems pasakė: „Lozorius mirė. Bet aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, – dėl jūsų, kad jūs įtikėtumėte. Tad eikime pas jį.“ Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kitiems mokiniams: „Eikime ir mes numirti su juo!“ Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau keturias dienas išgulėjusį kapo rūsyje. O Betanija buvo arti Jeruzalės – maždaug penkiolikos stadijų atstu. Daug žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą paguosti jų dėl brolio mirties. Morta, išgirdusi, kad atėinąs Jėzus, išėjo jo pasitikti. Marija liko namie. Morta tarė Jėzui: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas tau duos.“ Jėzus jai

occurr̄it illi: Maríā autem domi sedébat. Dixit ergo Martha ad Iesum: Dómine, si fuísses hic, frater meus non fuíss̄et mórtuus: sed et nunc scio, quia, quæcúmque popós-
ceris a Deo, dabit tibi Deus. Dicit illi Iesus: Resúrget frater tuus. Dicit ei Martha: Scio, quia resúrget in resurrectione in novíssimo die. Dixit ei Iesus: Ego sum resurréctio et vita: qui credit in me, etiam si mórtuus fúerit, vivet: et omnis, qui vivit et credit in me, non moriétur in ætérnum. Credis hoc? Ait illi: Utique, Dómine, ego crédidi, quia tu es Christus, Fílius Dei vivi, qui in hunc mundum venísti. Et cum hæc dixíss̄et, ábiit et vocávit Maríam, sorórem suam, siléntio, dicens: Magíster adest, et vocat te. Illa ut audívit, surgit cito, et venit ad eum: nondum enim vénerat Iesus in castéllum; sed erat adhuc in illo loco, ubi occúrrerat ei Martha. Iudaei ergo, qui erant cum ea in domo et consolabántur eam, cum vidíss̄ent Maríam, quia cito surréxit et éxiit, secúti sunt eam, dicéntes: Quia vadit ad monuméntum, ut ploret ibi. Maríā ergo, cum veníss̄et, ubi erat Iesus, videns eum, cécidit ad pedes eius, et dicit ei: Dómine, si fuísses hic, non esset mórtuus frater meus. Iesus ergo, ut vidit eam plorántem, et Iudaeos, qui vénerant cum ea, plorántes, infrémuit spírítu,

pasakė: „Tavo brolis prisikels!“ Morta atsiliepė: „Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiams keliantis.“ Jėzus jai tarė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, – nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?“ Ji atsakė: „Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį.“ Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai pranešdama: „Mokytojas atėjo ir šaukia tave.“ Išgirdusi ši greitai pakilo ir nuėjo pas jį. O Jėzus dar nebuvo įžengęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur jį pasitiko Morta. Kai žydai, buvę su Marija namuose ir ją guodę, pamatė ją skubiai keliantis ir išeinant, jie nusekė paskui, manydami, kad ji einanti pas kapą išsiverkti. O Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus, ir jį pamačiusi, puolė jam po kojų, sakydama: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.“ Pamatęs ją verkiančią ir kartu atėjusius žydus verkiančius, Jėzus labai susigraudino ir susijaudinęs paklausė: „Kur jį palaidojote?“ Jie atsakė: „Viešpatie, eik ir pažiūrėk.“ Jėzus pravirko. Tada žydai ėmė kalbėti: „Štai kaip jis jį mylėjo!“ O kiti sakė: „Argi tas, kuris atvėrė neregiumi akis, negalėjo padaryti, kad šitas nemir-

et turbávit seípsum, et dixit: Ubi posuístis eum? Dicunt ei: Dómine, veni et vide. Et lacrimátus est Iesus. Dixérunt ergo Iudaei: Ecce, quómodo amábat eum. Quidam autem ex ipsis dixérunt: Non póterat hic, qui apéruit óculos cæci nati, facere, ut hic non morerétur? Iesus ergo rursum fremens in semetípso, venit, ad monuméntum. Erat autem spelúnca, et lapis superpósitus erat ei. Ait Iesus: Tóllite lápidem. Dicit ei Martha, soror eius, qui mórtuus fuerat: Dómine, iam fetet, quatríduánus est enim. Dicit ei Iesus: Nonne dixi tibi, quóniam, si credíderis, vidébis glóriam Dei? Tulérunt ergo lápidem: Iesus autem, elevátis sursum óculis, dixit: Pater, grátias ago tibi, quóniam audísti me. Ego autem sciébam, quia semper me audis, sed propter pópulum, qui circúmstat, dixi: ut credant, quia tu me misísti. Hæc cum dixísset, voce magna clamávit: Lázare, veni foras. Et statim pródiit, qui fúerat mórtuus, ligátus pedes et manus ínstitis, et fácies illíus sudário erat ligáta. Dixit eis Iesus: Sólвите eum, et sínite abíre. Multi ergo ex Iudaeis, qui vénerant ad Maríam et Martham, et víderant quæ fecit Iesus, credidérunt in eum.

Offertorium

Ps. 17, 28 et 32. Pópulum húmilem salvum fácies, Dómine, et óculos

tu? Ir vél susigraudinēs Jēzus atējo pas kapą. Tai buvo ola, užrista akmeniui. Jēzus tarė: „Nuriskite akmenį!“ Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: „Viešpatie, jau dvokia. Jau keturios dienos, kaip jis miręs.“ Jēzus jai tarė: „Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!“ Jie nurito akmenį. Jēzus pakėlė akis aukštyn ir prabilo: „Tėve, dėkoju tau, kad mane išklausei. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausai. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų, kad jie įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs.“ Tai pasakęs, jis galingu balsu sušuko: „Lozoriau, išeik!“ Ir numirėlis išėjo iš kapo. Jo rankos ir kojos dar buvo suvystytos aprišalais, o veidas apvyniotas drobule. Jēzus jiems įsakė: „Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti.“ Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jēzus padarė, įtikėjo jį.

Ofertorijus

Ps 17, 28 ir 32. Viešpatie, tu išgelbsti nuolankiuosius, o išdidžiuo-

superbórum humiliábis: quóniam quis Deus præter te, Dómine?

Secreta

Múnera nos, Dómine, quæsumus, obláta puríficent: et te nobis iugiter fáciant esse placátum. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítteri iúbeas, deprecámur, súplici confessióne dicétes: Sanctus.

Communio

Ioann. 11, 33, 35, 43, 44 et 39. Videns Dóminus flentes soróres Lázari ad monuméntum, lacrimátus est coram Iudæis, et exclamávit: Lázare, veni foras: et pródiit ligátis mánibus et pédibus, qui fúerat quatríduánus mórtuus.

Postcommunio

Hæc nos, quæsumus, Dómine, parti-

sus pažemini, nes kas yra Dievas, jei ne tu, Viešpatie?

Sekreta

Tenuskaidrina mus, Viešpatie, Tau atnašaujamos aukos ir tesutaiko mus amžiams su Tavimi. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Jn 11, 33, 35, 43, 44 ir 39. Viešpats, matydamas verkiančias Lozorius seseris prie kapo, pats apsiašarojo prieš žydus ir sušuko: Lozoriau, išeišk laukan! Ir išėjo surištom kojom ir rankom tas, kuris prieš keturias dienas buvo miręs.

Postkomunija

Meldžiame Tave, Viešpatie, tegul

cipatio sacramenti: et a propriis reatibus indesinenter expedit, et ab omnibus tueatur adversis. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliate capita vestra Deo.

Da nobis, quæsumus, omnipotens Deus: ut, qui infirmitatis nostræ conscii, de tua virtute confidimus, sub tua semper pietate gaudeamus. Per Dominum nostrum...

mūsų dalyvavimas šiame Sakramente visada mus išvaduoja iš nuodėmių ir tesaugo nuo visų nelaimių. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Suteik, meldžiame Tave, visagali Dieve, kad mes, žinodami savo silpnumą, pasitikėtume Tavo jėga ir visuomet galėtume džiaugtis globajami Tavo gailestingumo. Per mūsų Viešpatį...

ŠEŠTADIENIS PO IV GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Sitienties! (Trokštantys!) Jau pirmasis introito žodis kalba apie gyvojo vandens malonės troškulį, išreikšdamas katechumenų norą gauti Krikšto malonę, ir apie neįkainojamą Dievo dovanos prigimtį. Senojo Testamento skaitinyje kalbama apie nenuilstamą Dievo rūpinimąsi savo tauta. Evangelijoje aiškiai suformuluota, koks svarbus yra Kristus savo pasekėjams. „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą.“

Introitus

Isa. 55, 1. Sitiéntes, venite ad aquas, dicit Dóminus: et qui non habétis prétium, veníte et bíbite cum lætítia.

Ps. 77, 1. Atténdite, pópule meus, legem meam: inclináte aures vestram in verba oris mei.

Collecta

Fiat, Dómine, quæsumus, per grátiam tuam fructuósus nostræ devotiónis afféctus: quia tunc nobis pró-

Introitas

Iz 55, 1. Visi, kurie trokštate, ateikite prie vandens, sako Viešpats; net jei ir pinigų neturite, ateikite ir gerkite džiaugdamiesi.

Ps 77, 1. Laikykis, mano tauta, mano įstatymo, klausykis ištempusi ausis mano burnos žodžių.

Kolekta

Meldžiame Tave, Viešpatie, padėk per savo malonę mūsų pasišventimui atnešti gerų vaisių, nes atgaila

derunt suscépta ieiúnia, si tuæ sint plácita pietáti. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio Isaíæ Prophétæ. (Is. 49, 8–15)

Hæc dicit Dóminus: In témpore plácito exaudívi te, et in die salútis auxiliátus sum tui: et servávi te, et dedi te in foedus pópuli, ut suscitáres terram, et possidéres hereditátes dissipátas: ut díceres his, qui vincti sunt: Exíte: et his, qui in ténebris: Revelámini. Super vias pascéntur, et in ómnibus planis páscua eórum. Non esúrient neque sítient, et non percútiet eos æstus et sol: quia miserátor eórum reget eos, et ad fontes aquárum potábit eos. Et ponam omnes montes meos in viam, et sémitæ meæ exaltabúntur. Ecce, isti de longe vénient, ei ecce illi ab aquilóne et mari, et isti de terra austráli. Laudáte, coeli, et exsúlta, terra, iubiláte, montes, laudem: quia consolátus est Dóminus pópulum suum, et páuperum suórum miserébitur. Et dixit Sion: Derelíquit me Dóminus, et Dóminus oblítus est mei. Numquid oblivísci potest múlier infántem suum, ut non misereátur fílio uteri sui? et si illa oblíta fúerit, ego tamen non oblivíscar tui, dicit Dóminus omnípotens.

tik tuomet bus mums naudinga, kai Tau patiks. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Izaijo knygos. (Iz 49, 8–15)

Taip kalba Viešpats: „Malonės metu tave išklausau, išganymo dieną tau padedu. Sukūriau tave, paskyriau tave sandora tautai, kad atstatytum kraštą ir išdalytum nuniokotus paveldus. Sakyk kaliniams: „Išeikite!“ ir tiems, kurie tamsybėse: „Eikite į šviesą!“ Pakelėse jie ganytis, ant plikų kalvų visur jie ras ganyklų. Nekęs nei alkio, nei troškulio, nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė, nes gailestingasis juos veda ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių. Padarysiu jiems kelią per visus savo kalnus, mano vieškeliai bus išlyginti. Štai! Šitie ateina iš toli, vieni iš šiaurės ir vakarų, o kiti iš pietų šalies.“ Dangūs, džiūgaukite! Iš džiaugsmo šokinėk, žeme! Tegu plyšta kalnai nuo džiaugsmo giesmės! Nes Viešpats paguodė savąją tautą, pasigailėjo savo varguolių. Bet Sionas sako: „Paliko mane Viešpats, užmiršo mane Dievas.“ „Ar gali moteris užmiršti savo mažylį, būti nešvelni savo iščių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, aš tavęs niekad neužmiršiu“, – sako visagalis Viešpats.

Graduale

Ps. 9, 14 et 1–2. Tibi, Dómine, derelictus est pauper: pupíllo tu eris adiútor. **V.** Ut quid, Dómine, recessísti longe, déspicis in opportunitátibus, in tribulatióne? dum superbit ímpius, incénditur pauper.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 8, 12–20)

In illo témpore: Locútus est Iesus turbis Iudæórum, dicens: Ego sum lux mundi: qui séquitur me, non ámbulat in ténebris, sed habébit lumen vitæ. Dixérunt ergo ei pharisæi: Tu de te ipso testimónium pérhibes: testimónium tuum non est verum. Respóndit Iesus et dixit eis: Et si ego testimónium perhíbeo de meípso, verum est testimónium meum: quia scio, unde veni et quo vado: vos autem nescítis, unde vénio aut quo vado. Vos secúndum carnem iudicátis: ego non iú dico quemquam: et si iú dico, iudícium meum verum est, quia solus non sum: sed ego et, qui misit me, Pater. Et in lege vestra scriptum est, quia duórum hóminum testimónium verum est. Ego sum, qui testimónium perhíbeo de meípso: et testimónium pérhibet de me, qui misit me, Pater. Dicébant ergo ei: Ubi est Pater tuus? Respóndit Iesus: Neque me scitis neque Patrem meum: si me

Gradualas

Ps. 9, 14 ir 1–2. Tau, Viešpatie, nelaimingasis gali save patikėti, o našlaičiui tu esi globėjas. **V.** Kodėl, Viešpatie, nutolai ir neatkreipi dėmesio suspaudimo metu, kai nedorėlis puikuojasi, o varguolis kankinasi?

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 8, 12–20)

Anuo metu: Jėzus kalbėjo žydų minioms, sakydamas: „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikš čios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą.“ Fariziejai jam prikišo: „Tu pats apie save liudiji, – tavo liudijimas netikras.“ Jėzus jiems atsakė: „Nors aš ir liudiju pats apie save, mano liudijimas yra tikras, nes aš žinau, iš kur esu atėjęs ir kur einu. O jūs nežinote, nei iš kur aš atėjęs, nei kur einu. Jūs teisiatė kūniškai, o aš neteisiu nė vieno. Jeigu aš ir teisčiau, mano sprendimas būtų teisingas, nes aš ne vienas, bet esu aš ir mane siuntęs Tėvas. Ir jūsų Įstatyme parašyta, jog dviejų asmenų liudijimas tikras. Taigi liudiju aš pats apie save, ir apie mane liudija mane atsiuntęs Tėvas.“ Jie paklausė: „O kurgi tavo Tėvas?“ Jėzus atsakė: „Jūs nepažįstate nei manęs, nei manojo Tėvo. Jei pažintumėte mane, pažintumėte ir mano Tėvą.“ Tuos žodžius jis pasakė, mokydamas

sciretis, fórsitan et Patrem meum scirétis. Hæc verba locútus est Iesus in gazophylácio, docens in templo: et nemo apprehéndit eum, quia necdum vénerat hora eius.

Offertorium

Ps. 17, 3. Factus est Dóminus firmaméntum meum, et refúgium meum, et liberátor meus: et sperábo in eum.

Secreta

Oblatió nibus nostris, quæsumus, Dómine, placáre suscéptis: et ad te nostras etiam rebélles compélle propítius voluntátes. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiú nio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessióne dicétes: Sanctus.

šventyklos išdinėje. Ir niekas jo nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda.

Ofertorijus

Ps 17, 3. Viešpats yra mano stiprybė ir mano prieglobstis, ir mano gelbėtojas. Juo aš pasitikiu.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, būk mums gailestingas priimdamas mūsų aukas. Maloningai palenk į save mūsų maištingą valią. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Communio

Ps. 22, 1–2. Dóminus regit me, et nihil mihi déerit: in loco páscuæ ibi me collocávit: super aquam refec-tiónis educávit me.

Postcommunio

Tua nos, quæsumus, Dómine, sancta puríficent: et operatióne sua tibi plá-citos esse perfícient. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Deus, qui sperántibus in te miseréri pótius éligis quam irasci: da nobis digne flere mala, quæ fécimus; ut tuæ consolatiónis grátiam inveníre mereámur. Per Dominum nostrum...

Komunija

Ps 22, 1–2. Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta. Jis žaliose pievose mane paguldo, prie ramių tvenkinių gano.

Postkomunija

Meldžiame Tave, Viešpatie, tenuva-lo mus Tavo šventos paslaptys ir savo veikimu padaro mus Tau pri-imtinus. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Dieve, Tau mieliau tikinčiųjų pasi-gailėti, negu ant jų rūstintis. Leisk mums tinkamai apverkti savo nedo-rybes, kad užsitarnautume paguodos malonę. Per mūsų Viešpatį...